

»Stoj!« se oglasi zadaj na vse grlo Gladež. »Jaz sem zmagal, saj sem držal zmaja že za nogo. Živega sem hotel pripeljati kralju.«

»Prepozno je. Prej bi bil moral to povedati«, ga zavrne velikan nevoljen.

»Plače si ne bova delila«, pravi Gladež, ko prileze iz brloga. »Kdor ima kaj razuma, mora izpoznati, da gre vsa plača meni. Gotovo mi jo prizna kralj.«

Čemerno odide velikan v dalnje zamorske pokrajine. Ne vem, je li spoznal Gladeževo zvijačo, to pa vem, da je podedoval doma po očetu kraljevstvo. Zapisregel se je, de se maščuje nad prekanjenim krojačkom. Če je pri-sego res izpolnil, tega mi nihče ni povedal.

Kralj je jako čislal Gladeža. Ko je umrl, mu je zapustil kraljevstvo. Pohvaliti je treba Gladeža, da tudi v svoji sreči ni pozabil vasi, kjer je prvokrat ugledal božje solnčece. Nekoč je šel obiskat svoj rojstveni kraj. Njegovi rojaki so ga sprejeli po kraljevo. Ko se je peljal v domačo vas, so zvonili z vsemi zvonovi. Župnik in učitelj, župan in svetovalci so mu šli z vaščani vred naproti. Slovesno so ga pozdravili. Prijazno se je pogovarjal z njimi ter jim tudi povedal, kako je postal kralj. Njegova kočja je še stala. Podaril jo je tistim ljudem, ki so se bili nastanili v nji.

Mudi se, mudi!

Tine:

Hej, prijatelj, v šolo
se mudi,
a do šole dolga
pot drži.
In da krajša bo mi
dolga pot,
na saneh bom zdrčal
brž od tod.

Paule:

Ako pot je dolga,
nič ne de,
mlade so in urne
mi nogé.
Najsi zdaj me reže
v nos, v bradó,
v šoli pa obema
bo gorkó.

Modest.

